

Den anden del af L 55 giver selvejende ungdomsboliginstitutioner mulighed for at få støtte til at udvide, uden at alle almenboliglovens regler kommer til anvendelse. F.eks. får institutionerne mulighed for at beholde deres oprindelige bestyrelsessammensætning. Almenboliglovens regler om tilsagn, støtte og finansiering vil dog være gældende.

Dette forslag vil sikre, at der fortsat vil være et bredt udbud af ungdomsboliger, og vi støtter meget begge forslag.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg vil gerne spørge fru Inge-Lene Ebdrup, om ikke man kunne få opbakning fra Venstre til, at vi kunne kigge lidt på den grænse på 50 m² for boliger. Kigger vi på en by som København, er halvdelen af boligerne på to værelser eller derunder, og en række af boligerne er altså lige i overkanten af de 50 m², uden at vi taler om et meget stort skred. Kunne der ikke være en vis fleksibilitet til at overlade det til kommunen i givet fald at vurdere i det enkelte tilfælde?

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Vi har diskuteret den her grænse på de 50 m² meget, og jeg vil sige, at det ikke er for at være meget lidt fleksibel, at den er landet på 50 m². Det er simpelt hen ud fra et synspunkt om, at der også skal være måde med, hvor store ungdomsboliger skal være. Standarden for en ungdomsbolig bør efter vores mening ikke overskride de 50 m², fordi vi mener, det er en fornuftig grænse.

En anden holdning, vi har, er også, at der stadig væk skal være boliger til folk, som vælger en lille bolig. Hvis vi ommærker alle de små almenfamilieboliger til ungdomsboliger, vil der jo ikke længere være boliger til den mand, der vælger at være enlig, eller den enlige mor, som gerne vil have en lille bolig til sig selv og sit barn.

Derfor har vi sat grænsen på de 50 m². Jeg vil ikke afvise, at vi under udvalgsbehandlingen kan snakke nærmere om det her, men som udgangspunkt er det altså baggrunden for, at de 50 m² er valgt.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg vil gerne takke fru Inge-Lene Ebdrup for et halvt tilsagn om, at man vil se på grænsen.

Sagen er jo, at man ikke skal omdanne alle de små lejligheder til at være ungdomsboliger. Jeg tror i øvrigt også, kommunerne ville betakke sig, for det ville jo give et voldsomt skatteproblem i forhold til de pågældende kommuner.

Men mon ikke den halvdel ud af de knap 300.000 boliger, der er alene i denne kommune, som er på to værelser eller derunder, hvoraf en del lige ligger i overkanten med nogle få m² større end de 50 m², godt kunne være en anledning til, at man kan overlade det til Københavns Borgerrepræsentation og andre kommuner at håndtere det her på en rimelig fornuftig måde, så vi netop kan få det varierede udbud af boliger?

Kl. 13.45

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Jeg vil bare sige, at jeg synes, vi skal se på det, men sådan lige i erindringer mener jeg at kunne huske et tal, der hedder 5.500 boliger under 50 m² bare i København. Og det er da som udgangspunkt også en del boliger at tage fat på. Men jeg synes, vi skal snakke færdig i udvalgs-værelset og finde ud af, om vi kan finde en enighed om det her.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Claus Larsen-Jensen som ordfører.

Claus Larsen-Jensen (S):

Der er et skrigende behov for flere boliger i København og i de øvrige store byer, boliger, som kan betales af mennesker med almindelige indkomster. Befolkningstilgangen overstiger langt nybyggeriet både af almene og private udlejningsboliger og andelslejligheder. Det mærkes ekstra hårdt af unge, der skal etablere sig i egen bolig.

Problemet i København er yderligere forstærket af, at salget af 20.000 kommunale lejligheder, som var nødvendigt ud fra andre forudsætninger, har skabt et alvorligt pres på såvel de almene som private lejligheder, kollegier og andre ungdomsboliger. Unge i byen og unge, der kommer til København for at studere, oplever derfor en mangel på boliger. Priserne på små ejerlejligheder ligger i dag i omegnen af 1 mio. kr., hvor forudsætningen er, at far og mor har penge eller friværdis til forældrekøb. Der er tilsvarende problemer i de andre store uddannelsesbyer.